

Rose

ฮัสก็หน้าโง่
กับอาจารย์
เหมียวขาว
ของเขา

二哈和他的
8 白猫师尊

肉包不吃肉 โร่วเป่าปู้ซื่อโร่ว เขียน
Bou Ptm แปล
景殊 Jing Shu วาด

Rose

ฮัสกีหน้าโง่
กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา
เล่ม 8

二哈和他的白猫师尊

肉包不吃肉 โรว่เปาปู่ซือโรว่

เขียน

Bou Ptrn

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

สตรับรู้ของฉู่หว่านหนึ่งยังไม่สมบูรณ์ เติมดูเหมือนว่าเขากำลังอ่านหนังสือ

ทว่ายามนี้กลับฟุบหลับอยู่กับโต๊ะแล้ว

แขนเสื้อขาวสะอาดแผ่คลุมโต๊ะราวกับผืนหิมะแรก

-โรว่เปาปู่ซือโรว่

ยี่สิบหน้าไปกับอาจารย์เหมียวาวของเขา เล่ม 8

二哈和他的白猫师尊

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

《二哈和他的白猫师尊》Vol. 08

Original story and characters created and copyright © 肉包不吃肉 Rou Bao Bu Chi Rou

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations by 景殊 Jing Shu

Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่เสียวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-4648-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อนุชนีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการผู้อำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการ อมรรัตน์ ศิริมบุญ • บรรณาธิการต้นฉบับ ชนากานต์ วัจวิบูลย์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวิลาภณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์
คอมพิวเตอร์ นางนุช ศรีสุขใจ • พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

ย้สก็้หน้าโง้กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 8 ที่ผ่านมาร่องราวหลายอย่างเกี่ยวข้องกับหลายคน แต่เมื่อเดินทางมาถึงเล่มนี้ เรื่องราวกลับเกี่ยวข้องกับโม่หฺรานโดยตรง ซาติกำเนิดที่เก็บซ่อนไว้ในส่วนที่ลึกที่สุด ได้ถูกเปิดเผยด้วยตัวโม่หฺรานเอง รวมถึงซาติกำเนิดของเซวียเหมิงก็ถึงคราวเปิดเผยเช่นกัน

โลกนี้มีเรื่องราวมากมาย ที่แรกเริ่มเดิมทีล้วนมิใช่เช่นนี้ ชีวิตคนมีขึ้นมีลง โชคชะตาเหมือนดั่งเตาหลอม ตอนแรกเข้าไปอย่างไม่รู้เรื่องรู้ราว เมื่อออกมาอีกครั้ง ก็อาจเปลี่ยนไปจนจำไม่ได้แล้ว เรื่องราวของตัวละครในเรื่องนี้ก็เช่นกัน ทุกอย่างพลิกผันจนไม่รู้แล้วว่าจะไปจบลงที่ตรงไหน

Rose

คำนำผู้แปล

ต้าเจี่ยท้าววว!

วันนี้ผมมีเรื่องราวดี ๆ จะมาเล่าให้ทุกคนฟัง

มีนักอ่านหลายคนชื่นชอบนิยายเรื่องนี้มากจนตั้งชื่อสัตว์เลี้ยงตามชื่อตัวละคร เท่าที่ทราบตอนนี้มีเรียกแมวขาวเล่น ๆ ว่าหว่านหนิง กับมีเพื่อนนักอ่านชื่อน้องหมาฮัลก็มาตั้งชื่อโมهران หลังจากนั้นผมก็คิดว่า มีใครสนใจเลี้ยงนกยูงแล้วจะตั้งว่าเซวียเหมิงบ้างไหมครับ 555

น้อมคารวะ

Bou Ptrn

TRIGGER WARNING :
นิยายเรื่องนี้ NOT FOR EVERYONE

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ among other immoralities (การผิดศีลธรรมจรรยา), angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน), cannibalism (การกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน), child abuse (การทารุณกรรมเด็ก), coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ), corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย), death (การตาย), depression (ภาวะซึมเศร้า), explicit sex (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), gang-rape (การข่มขืนเป็นกลุ่ม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), genocide (การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์), gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง), humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย), massacre (การสังหารหมู่), mental and emotional abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ), questionable principles (มีหลักการที่น่าสงสัย), rape/non-con/dub-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจำยอม), suicide (การฆ่าตัวตาย), starvation (ความอดอยาก), torture (การทรมาน), underage sex (การมีความสัมพันธ์กับคนที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์) unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

หอเทียนอิน เทพธิดาแห่งหลินเจียง

“อะไรวะ!”

ทุกคนหน้าเปลี่ยนสี

มีเพียงโม่หฺวานคนเดียวที่หลับตาสงบนิ่ง

เสียงเซ็งแซ่ดังขึ้นท่ามกลางกลุ่มคน “นี่มันเรื่องอะไรกัน”

“คดีเก่าที่เชียงถานในปีนั้นคืออะไร”

“เหตุใดเขาต้องฆ่าคุณด้วย...”

มู่เยียนหลี่ “เรื่องนี้พูดแล้วยาวนาน ทั้งยังผ่านมานานมาก หลายคน
ที่รู้เรื่องภายในล้วนไม่อยู่แล้ว แต่หากคิดว่าไม่มีผู้ใดรู้นอกจากตนเอง
หลังจากหอเทียนอินตรวจสอบหลายครั้ง สุดท้ายก็ยังพบหลักฐาน”

ท่ามกลางเขม่าดินระเบิดที่ก่อขึ้นจากเสียงเอ็ดอิ่งและความระทึกใจ
ของผู้คน มู่เยียนหลี่หันไปเฝ้ากับคนของตนด้วยสีหน้าเรียบเฉย “พยาน
ทุกคนจากเชียงถาน พวกเจ้าพามาถึงหรือยัง”

ผู้ติดตามออกไปดูที่นอกประตู จากนั้นตอบ “เรียนเจ้าหอ ทั้งหมด
รออยู่นอกตำหนักแล้ว”

“เช่นนั้นก็เชิญพยานคนแรกเข้ามา”

พยานคนแรกเข้ามาในตำหนัก เขาเป็นช่างฝีมือมากประสบการณ์
ชรามากแล้ว หลังโค้งค่อม ตัวสั้นเทา ท่าทางไม่สู้คน พอเห็นเซียนจวิน
เต็มห้องโถงก็รีบคุกเข่ากับพื้น โขกศีรษะซ้ำ ๆ ปากพร่ำพูดอย่างลนลาน

“การระนายท่านเขียนจวินทุกท่าน...การระนายท่านเขียนจวินทุกท่าน...”

มูเอียนหลี่ผ่อนน้ำเสียง “เขียนเชิงชราเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย ท่านไม่ต้องตื่นกลัว ข้าเพียงต้องการถามคำถามบางอย่างกับท่าน ถามสิ่งใดท่านก็ตอบสิ่งนั้น”

ชายชราตัวลั่นนั่งงกจนลุกไม่ขึ้น ภิกษุวัดอยู่เปยจึงเดินเข้าไปจัดแจงที่นั่งให้เขา จากนั้นพยุงเขาขึ้นมา นั่ง แต่เขาตื่นกลัวยิ่งนัก เพียงนั่งหมิ่นเหม่ไม่เต็มก้นอยู่บนเก้าอี้ พยายามหดตัวให้เล็กที่สุด

มูเอียนหลี่ “เริ่มด้วยสองคำถามแรก เขียนเชิงเป็นคนที่ได้ ทำอาชีพอะไร”

ชายชราปากคอดสั้น พอเอ่ยปากก็ออกสำเนียงท่องถื่นเข้มข้น “ข้า... ข้ามาจากเชียงถาน ทำ...ทำโคมไฟขายอยู่ข้างถนน...”

ทุกคนต่างมองเขาด้วยความสงสัยใคร่รู้ ตั้งแต่เส้นผมขาวโพลนหรือมแหริมไปจนถึงร่องเท้าเก่าขาดเป็นรู ต่างนึกไม่ออกว่าคนขายโคมไฟผู้นี้จะเปิดเผยเรื่องอะไรได้

มูเอียนหลี่ถาม “เขียนเชิงขายโคมไฟ ขายมากี่ปีแล้ว”

“กว่าครึ่งชีวิตแล้ว...ห้าสิบปีเห็นจะได้ จำไม่ค่อยแม่น...”

“นานพอแล้ว เรื่องที่ข้าจะถามท่านไม่ได้นานถึงห้าสิบปี” มูเอียนหลี่ว่าพลางชี้ให้เขามองไปยังโมหราน “คนผู้นี้ เขียนเชิงจำได้หรือไม่”

ชายชราเงยหน้ามองโมหราน เห็นคนผู้นี้สูงใหญ่หล่อเหลา จึงมิกล้ามองมาก ริมผละสายตาไปทันที ผ่านไปสักพักก็ลอบมองเขาอีกครั้งอย่างลังเล มองไปมองมา ก็เอ่ยอย่างอึกอัก “จำไม่ได้”

มูเอียนหลี่ “จำไม่ได้ก็ไม่แปลก เช่นนั้นข้าขอถามท่าน เมื่อก่อนท่านขายโคมไฟข้างหอจ้วยอวี่ในเชียงถาน มักจะมีเด็กชายคนหนึ่งชอบมายืนดูท่านประกอบโคมไฟอยู่ข้างแผงโซหรือไม่ว่”

“อ๊ะ...” ชายชราเม้มสองตาฝ้าฟางแล้ว แต่ยังจำเรื่องนี้ได้ดี เขาถอนหายใจพลางพยักหน้า “ใช่แล้ว มีเด็กชายคนหนึ่งมาดูแทบทุกคืน เขาชอบโคมไฟที่ข้าทำ แต่เพราะยากจน จึงไม่มีเงินซื้อ...ตอนนั้นข้ายังเคยชวนเขาคุยด้วย แต่ข้าไม่ค่อยพูด เป็นเด็กซุกก้นัก”

“เซียนเซียงยังจำชื่อเด็กคนนั้นได้หรือไม่?”

“อา เหมือนจะเป็น...โม...โมหรานเออร์?”

เมื่อครู่ความสนใจของทุกคนยังจดจ่ออยู่ที่ชายชรา ยามนี้สายตาทุกคู่ย้ายไปจับอยู่ที่ร่างโมหรานโดยพร้อมเพรียง

ชายชราเริ่มหวนนึกถึงเรื่องในอดีต “มี ‘เออร์’ หรือไม่ ข้าเองก็จำไม่ค่อยได้ รู้เพียงว่าเขาเป็นคนของหอจู้ยอวี...”

เซวียเจิ้งยงขัดจังหวะด้วยสีหน้าถมึงทึง “เดิหรานเออร์ก็เป็นทายาทของพี่ชายผู้ล่วงลับของข้ากับมาเหนียง¹ หอจู้ยอวีอยู่แล้ว เจ้าหอหมู่เชิญเซียนเซียงชราท่านนี้มายืนยันเรื่องนี้อีกให้ได้อะไรขึ้นมา”

“มาเหนียง?” ชายชราตกตะลึง โบกมือเอ่ย “โอ๊ย มิใช่ ลูกชายคนนั้นของมาเหนียงแม่แซ่ไม่เช่นกัน แต่เขาชื่อโมเหนียง เป็นอันธพาลน้อยที่ทุกตรอกซอกซอยรู้จักดี” ชายชราว่าพลางก้มศีรษะ ซึ่ให้ดูรอยแผลเป็นบนหน้าผากตนเอง

“ตอนนั้นข้ายังเคยถูกเขาเอาก้อนอิฐปาใส่ เด็กคนนี้เกรนิก ทั้งร้ายทั้งเกะกะระราน”

สีหน้าของเซวียเจิ้งยงเปลี่ยนไป “โม...เหนียง?”

หวังฟูเหรินเอ่ยอย่างร้อนใจ “เซียนเซียงชราคงจำผิดกระมัง ต่างกันเพียงอักษรเดียว บุตรของมาเหนียงผู้นั้น ชื่อโมหรานหรือว่าโมเหนียงกันแน่”

“...เป็นโมเหนียง” ชายชราคิด จากนั้นก็พยักหน้า “ไม่ผิดแน่ จะจำผิดได้อย่างไร เขาชื่อโมเหนียง”

เดิมร่างของเซวียเจิ้งยงโน้มไปข้างหน้าเล็กน้อย พอได้ยินคำพูดนี้ของชายชรา ก็แข็งค้างไปชั่วขณะ ก่อนจะทรุดสวลงกับที่นั่น แกวตาลี้นลอย “โมเหนียง...”

มู่เยียนหลี่ถามต่อ “เด็กที่มาดูท่านประกอบโคมไฟผู้นั้น เขาทำอะไร

¹ ในที่นี้ เป็นคำที่ใช้เรียกหญิงที่เป็นเจ้าของหรือทำหน้าที่ดูแลจัดการสถานบริการให้ความบันเทิง

อยู่ที่หอจู้ยอวี่ ท่านรู้หรือไม่”

“เฮ้อ ข้าเองก็จำได้ไม่ชัด เหมือนจะช่วยงานในครวักระมัง” ชายชรา กล่าว “ชื่อเสียงไม่ค่อยดีนัก ได้ยินว่ามีไม้ไม่สะอาด ชอบลักขโมยสิ่งของของแขก” ชายชราพยายามคิด จากนั้นคล้ายนึกอะไรขึ้นได้ สีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย “อ๊ะ นึกออกแล้ว เด็กคนนั้นไม่ได้ความจริงๆ พอโตขึ้นก็ยิ่งเลวทราม ต่อมายิ่งขึ้นใจเด็กสาวคนหนึ่งจนตาย”

“อะไรนะ!”

หากบอกว่าชะมดลับเปลี่ยนองค์ชายนับว่าแม่แล้ว เช่นนั้นเรื่องที่โมหรานเคยทำให้หญิงบริสุทธิ์มีมลทิน ก็ยิ่งชวนให้คนเดือดดาลจนผมชี้

ในทีนั้นมีผู้ฝึกบำเพ็ญที่เป็นพ่อแม่อยู่ด้วยไม่น้อย ต่างเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความโกรธเกรี้ยว “คิดไม่ถึง...ว่าปรมาจารย์ไม่จะเป็นเดรัจฉานห่มหนังมนุษย์!”

“น่าขยะแขยง!”

“ตายก็ไม่สาสม!”

โมหรานมิได้พูดอะไร เพียงมองช่างฝีมือชราผู้นี้เงียบ ๆ

ชาติก่อน ตนก่อเรื่องนองเลือดในโลกบำเพ็ญเพียร หอเทียนอินก็เคยพยายามขัดขวาง ในตอนนั้นชายชราผู้นี้ก็ถูกพามาชี้ตัวเขาเช่นกัน
ตอนนั้นข้าทำเช่นไร...

หัวเราะลั่น ยอมรับแต่โดยดี

ทั้งยังหันไปมองเขวียเจิ้งยงกับหวังฟู่เหริน เอ๋ยเยาะด้วยรอยยิ้มบิดเบี้ยว “แล้วอย่างไร ชังข้า? รังเกียจข้า? จะทำเช่นที่อาจารย์ทำกับข้าใช่หรือไม่ บอกว่าข้า...คุณสมบัตีย่าแก่เกินเยียวยา?”

ตอนนั้นเรื่องที่โมหรานลอบฝึกอาคมกลหลุมมากเงินหลงถูกเปิดโปงไปพอสมควรแล้ว เดิมเขวียเจิ้งยงยังเลือกที่จะเชื่อเขา ทว่าพอได้ยินเรื่องนี้กลับผุดลุกขึ้นอย่างเดือดดาล โกรธจนแทบกระอักเลือด นัยน์ตาดำยัคฆ์ปูดโปน ตวาดว่า “เดรัจฉาน! เจ้ามันเดรัจฉาน!”

โมหรานได้ยินก็หัวเราะฮา ๆ อย่างกำเริบเสิบสานและสาสมใจ

ยิ่งกว่าเดิม

หัวเราะจนทางตารัน

ขึ้นใจเด็กสาว?

เซวียเจิ้งยงเชื่อ

เซวียเจิ้งยงกลับเชื่อ

ฮ่า ๆ ๆ...

รอยยิ้มของโม่หฺรานพลันเหี่ยยดกว้าง ถือเป็นโอกาสทำลายตัวเองให้
บรรลัยไปเสียเลย ใบหน้าหล่อเหลาบิดเบี้ยวเหมือนซี่ผึ้งร้อนที่ถูกเทียนหลน

“ใช่แล้ว ข้าทำเรื่องบาปมหันต์เหล่านี้ ข้าสังหารหลานชายท่าน
ทำให้เด็กหญิงที่น่าสงสารผู้นั้นตาย...แล้วอย่างไร ท่านลุงจะผดุงคุณธรรม
แทนสวรรค์ ข้าข้าเพื่อ...”

ไม่ทันขาดคำ หน้าอกพลันเจ็บแปลบ

เซวียเจิ้งยงอารมณ์รุนแรง ไม่รอโม่หฺรานกล่าวจบ ก็คำรามด้วย
โทสะ จูโจมเข้ามาทันที ดวงตาเคียดแค้นคลื่อนน้ำตา ปลายพัดแทงทะลุ
หน้าอกโม่หฺราน

โม่หฺรานตกตะลึง จากนั้นมูมปากก็คลี่ยิ้มน้อยๆ เขาก็มหันมอง
โลहितค่อยๆ ไหลซึมออกมาจากอกเลือดตน ถอนหายใจเอ่ย

“ท่านลุง ข้าเรียกท่านว่าท่านลุงมาหลายปี แต่สุดท้าย ท่านก็ยังคง
ไม่เชื่อข้า”

“หุบปาก!”

โม่หฺรานยิ้ม ไหลสั่นทึ่มเล็กน้อย “ช่างเถอะ สุดท้ายสิ่งที่ไหลเวียน
อยู่ในร่างเราก็มีใช้สายเลือดเดียวกัน ฉะนั้น บ้านจอมปลอมหลังนี้ ยอดเขา
สี่อู๋เชิงแห่งนี้...ยังมีอะไรให้ข้าต้องอาลัยอาวรณ์อีก”

โลहितสาดกระเซ็นอาบใบหน้า

เขามองเซวียเจิ้งยงลุ่มหลงเบื่องหน้าตน ความรู้สึกนึกคิดด้านชา
เล็กน้อย...เดิมเขาไม่คิดจะฆ่าเซวียเจิ้งยง...แต่อีกฝ่ายอารมณ์ร้อนพุ่งเข้ามา
ลงมือก่อน...รนาที่ตายเอง โม่หฺรานเงยไปครู่หนึ่ง ดวงตาอาบโลหิต
เหลือบมองไปยังหัวฟูเหรินที่ตกตะลึงและเสียใจสุดขีด สีหน้ามีดมน

ก้าวข้ามร่างของท่านลุง เดินไปหาท่านป้า

เซวียเจ็งยงยังไม่ขาดใจ กำชายเสื้อของเขาแน่น ถึงตายก็ไม่ยอมคลายมือ

บุรุษวัยกลางคนผู้นี้ดูโกรธแค้นยิ่งนัก แต่ที่มากกว่านั้นคือความเจ็บปวดเสียใจ

ตอนนั้นในใจไม่หรรณมีเพียงความบ้าคลั่ง สายตาเช่นนั้นของท่านลุง ทิ้งน้ำหนักในดวงตาเขา ไม่หรรณล้วนไม่เข้าใจ และไม่ยอมเข้าใจ

ได้ยินเสียงเซวียเจ็งยง “อย่า...อย่าทำร้าย...”

“นางเห็นแล้ว ฉะนั้นนางต้องตาย” ไม่หรรณเอ่ยอย่างปรานีและสงบนิ่งยิ่งนัก “แต่เซวียเหมิงมิได้อยู่ที่นี่ ฉะนั้น...เห็นแก่ที่ท่านเลี้ยงดูข้ามาหลายปี ชีวิตเขา ข้าจะละเว้นชั่วคราว”

ในสายตาไม่หรรณ การดิ้นรนของหวังฟูเหรินนับเป็นอะไรเล่า

ทั้งนางก็ไม่มีเรี่ยวแรงดิ้นรนขัดขืน นางเพียงแคว่รำให้ นางก็เหมือนสามีนาง ต่ำเขวว่า “เดรัจฉาน...” มีดแทงเข้าไป โลหิตไหลนอง สติของนางค่อยๆ พร่าเลือน นางมองเขา สุดท้ายพึมพำว่า “หรรณเออร์ เหตุใดเจ้า...”

ความจริงตอนนั้นมือของไม่หรรณยังสั่นระริก สุดท้ายดิ่งมีดออกมา ก็มหันามองฝ่ามือตน ฝ่ามือเปียกชุ่ม มีดแดงสดในมือเป็นมันลื่นและคาวคลั่ง

ร้อน

แต่ไม่นานก็จะเย็น

เหมือนเช่นสิ่งที่เขาเรียกว่า “บ้าน” คนที่เขาเรียกว่า “ญาติพี่น้อง”

เดิมจิตใจเขาไม่เป็นสุขมาตั้งแต่แรกแล้ว เพราะเขารู้ว่า ทั้งเซวียเหมิงเซวียเจ็งยง และหวังฟูเหริน

ความจริงล้วนมิใช่ญาติพี่น้องของตน

หลานชายแท้ๆ ของพวกเขาตายด้วยน้ำมือตนไปตั้งนานแล้ว

...

“เหลวไหล!”

เสียงตะโกนดุดันดังขึ้น ชัดจังหวะห้วงความคิดของโมهران
โมهرانเงยหน้าขึ้นอย่างงุนงง กวาดตามองภายในตำหนักใหญ่
สุดท้ายสายตาตกลงบนร่างเซวียเจิ้งยง

เป็นเซวียเจิ้งยงที่เอ่ยปาก

“เด็กที่ข้าเลี้ยงดูจนเติบโตใหญ่ ข้ายอมรับจักดี เขาจะข่มเหงเด็กสาว
บริสุทธิ์ได้อย่างไร อย่าเที่ยวใส่ร้ายป้ายสีคนอื่น!”

“...”

โมهرانตกตะลึง พลันความรู้สึกผาดเฟื่อนหันทะลักในใจ

เขาหลับตาลง แพขนตาไหวระริก

ไม่เหมือนเดิม

ทั้งสองชาติ...มีเรื่องมากมายเปลี่ยนไปจากเดิม

ช่างฝีมือชราผู้นั้นตกใจจนตกจากเก้าอี้ โชกศีรษะกับพื้นไม่หยุด
“ไม่...ไม่...ข้าไม่ได้โกหก เซียนจวินโพรดระงับโทษ ข้าเพียงแค่ว่า...ข้าเพียง
แค่ว่า...ข้าไม่ได้...” เขาเป็นเพียงช่างฝีมือช่างสาร ไม่เคยประสบเหตุการณ์
เช่นนี้มาก่อน เมื่อถูกประมุขสำนักทวาด ก็ตกใจจนหน้าซีดตัวสั่น พุดจา
ไม่เป็นคำ

เซวียเจิ้งยงทวาดเสียงต่ำราวกับสัตว์ร้ายที่พร้อมกระโจนเข้าไป
“ใส่หัวไป”

“...”

“ไป!”

ช่างฝีมือชราลุกขึ้นหมายจากไปทันที แต่คนของหอเทียนอินกลับ
ขวางเอาไว้ เขามีอาจเดินหน้า มีอาจถอยหลัง ทรวดลงก้นจ้ำเข้ากับพื้น
ตัวสั่นงันกรากกับรอนตะแกรง “พับฝ่าสิ! นี่มันเรื่องอะไรกัน...”

มู่เยียนหลี่ “เจ้าสำนักเซวียอย่าได้มีโทษเพราะอับอายเลย เซียน-
เชิงชราเองก็ไม่ต้องกลัว จุดมุ่งหมายของหอเทียนอินก็คือทำให้ความ
ไม่เป็นธรรมในใต้หล้าโปร่งใส ไม่มีทางปรักปรำทำลายผู้บริสุทธิ์เด็ดขาด”

นางเงียบไป จากนั้นพวงช่างฝีมือชราขึ้นมา

“เชิญเขียนเชิงกล่าวต่อให้จบ”

“ข้าไม่มีอะไรจะพูดแล้ว...” ชายชราตกเ้ากัลัวจริง ๆ ไม่กล้ามาความ
อื่ก “ขอร้องนายท่านเขียนจวิน ต้าซือ และผู้กล้าทุกท่าน ปลอ่ยข้าไปเถอะ
ข้าไม่มีอะไรจะพูดแล้วจริง ๆ ความจำข้าไม่ดี ความจำข้าไม่ดี”

ท่ามกลางบรรยากาศซงกังกัน ไม่ทราบที่นึ่งเงียบมาตลอดพลันมอง
ไปยงเซวียเจ้งยง จากนึ่งค้อมศีระชะต่า

ความหมายของกริยาซงนึ่งเ้าเ้าใจได้โดยไม่ต้องอธิบาย เซวียเจ้งยง
และเซวียเหมิงถึงกับพูดไม่ออกไปในทันที ส่วนหวังฟูเหรินก็พึมพำอย่าง
ไม่ยอมเ้าเ้า “...ทราบเอ้อร์”

ไม่ทราบ “ตอนอยู่ที่นี่เขาเจียวซาน ข้าก็ตั้งใจจะกลับมาสารภาพกับ
ท่านลุงอยู่แล้ว แต่คิดไม่ถึงว่าเหตุการณ์จะเป็นซงนึ่ง”

“...”

สายตาของไม่ทราบสงบนึ่งยงนึ่ง นึ่งซริมจนถึงซันเงียบงัน “เ้าห้อมู
รุดมาในวันนี้ คงรวบรวมพยานหลักฐานมาพร้อมแล้ว ข้าไม่มีอะไรจะ
กล่าวอื่ก ถูกต้อง ข้ามิใช่ประมุขน้อยรองแห่งยอดเขาสี่อื่ก”

เขานึ่งไป คำพูดที่เจ้ออารมณ์ทอดถอนใจตั้งซันในตำหนัก เบบาง
ดูจซนงก ทว่าก้อคลื่นน้บพันซัน

“ข้าคือบุตรของหนานกงเหียยง เ้าเมืองของเมืองที่เ้าเ้าในเจ็ดสิบสอง
เมืองแห่งสำนักหฺรูเฟิง”

“อะไรนะ!” ทุกคนตระหนก

“ทุกท่านยอมเ้าเ้าต้นสายปลายเหตุของเรื่องมิใช่หรือ” ไม่ทราบหลับตา
“...เพลงใหม่ที่ห้อจ้อยอวีในปีนึ่ง ข้า...เป็นคนวางเพลง ชีวิตคนหลายสิบชีวิต
ล้วนย้อยยับด้วยมือข้า”

หวังฟูเหรินน้ำตาคลอ “ทราบเอ้อร์ เหตุใดเ้า...เหตุใดเ้าถึง...”

“แต่เรื่องที่เซียงถานปีนึ่ง คดีที่เด็กสาวร้อนเต้าหู้ถูกข้าเราจนตาย”
เขากล่าวถึงตรงนึ่ง พลันเงียบไป

ซาติก่อนไม่มีผู้ใดยอมพ้งเขาซี้แจงความจริง

ต่างกล่าวโทษรุมประณามเขา ซี้หน้าด่าห้อเขาด้วยความเดือดดาล

ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่อยากอธิบาย ถึงอย่างไรในสายตาทุกคน เขาก็เป็นมารร้ายที่โหดเหี้ยมเกินอภัย เพิ่มอีกสักบัญชีเลือดก็ไม่นับเป็นอะไร

ทว่าชาตินี้ ในที่สุดเขาก็อยากอธิบาย

“เด็กสาวคนนั้น ข้ามิได้ทำร้ายนาง”

ในตำหนักตานชินเงียบสงบ ทุกคนต่างจ้องไปยังโมหราน รอเขาให้ความคิดแก่ฝุ่นจับที่ไม่มีผู้ใดรู้เหล่านั้น

มู่เยียนหลิเล็กคิ้วงาม “อ้อ? คิดนั้นยังมีเงื่อนงำอื่นอีกรี”

“มี”

“เซียมกล่าว” มู่เยียนหลิเอ่ย “ข้ารอฟังอยู่”

โมหรานกลับสายหน้า “ก่อนเล่าเรื่องที่เกิดกับสาวร้านเต้าหู้ถูกทำร้าย ข้าอยากเล่าถึงคนที่สำคัญกว่าผู้หนึ่งก่อน”

“ผู้ใด”

“นักขับล่ำหญิงคนหนึ่ง”

โมหรานเอ่ย สายตาเลื่อนลอย มองผ่านหน้าต่างที่เปิดกว้างไปยังขอบฟ้าไกล

“...ตอนนั้น เชียงถานมีนักขับล่ำหญิงเยาว์วัยสองคน คนหนึ่งแซ่สวี นชื่อสวีนเฟิงร่ว อีกคน...แซ่ต้วน ชื่อต้วนอีหาน”

คนไม่น้อยในคืนนั้นได้ยินสองชื่อนี้ ต่างเผยแพร่ข่าวราวกับเรื่องนี้ผ่านมานมนานเหมือนอยู่คนละภพชาติ

“...สวีนเฟิงร่ว...ต้วนอีหาน...หา! หรือจะเป็นครูลังคีตอันดับหนึ่ง อันดับสองแห่งโรงดนตรีในอดีต”

“น่าจะเป็นพวกนาง ข้าจำได้ว่าพวกนางทั้งสองเป็นครูลังคีตแห่ง เชียงถาน ผู้คนขนานนามว่าสองเทพธิดาหลินเจียง”

“ใช่แล้ว เฟิงร่วขับร้องดูจวบสันต์เยือนพื้นพิภพ อีหานรำจบปานบุปผาโปรยผืนนา” มีคนลูบเคราพลงถอนหายใจ “ตอนนั้นข้าอายุสักสามสิบ เห็นจะได้ ชื่อเสียงของสองคนนี้เลื่องลือไปทั่ว แต่ยากนักที่จะได้ชมพวกนาง ร้องรำ ได้ยินว่าทุกครั้งที่ทำการแสดง โรงดนตรีแน่นขนัดจนน้ำซึมผ่านไม่ได้ เป็นที่จับตามองนัก”

ยังมีคนกล่าว “ดูเหมือนว่าเขียนลัศคิตทั้งสองจะเคยประชันขับลำกันด้วย”

ม่หรงน “เคยประชันกัน สวีนเพ็งร้วอัยน้อยกว่าตัวน้อหนสองปี เ้าโรงดนตรีซ้กัวสองปี ตอนน้ันนงเยอหยังล่ำพอง ยอมไม่ได้ที่ตัวน้อหนมีชื่อเสียงทัดเทียมนง ดั้งน้ันจ้ิงส่งเทียบเชิญตัวน้อหนขับลำสามบทเพลง ร่ำรำสามบทเพลงที่หอจู้ยอวี เพื่อตัดลีนระดับฝีมือ”

“สุดท้ยผู้ใดชนะ”

“เสมอกัน” ม่หรงนกล่าว “แต่หลังจากน้ัน ทั้งสองก็เ้าอกเ้าใจกัน สวีนเพ็งร้วกับตัวน้อหนแม่มิไชนกัขับลำของโรงดนตรีเดียวกัน แต่ไปมาหาสู่กันเป็นประจำ เรียกกันเป็นพี่สาวน้องสาว”

มีคนเริ่มหงุดหงิด “ม้วพล่ำมอยู่ได้! อยู่ดี ๆ เ้าเรื่องสตรีสองคนน้ันทำไม”

ม่หรงนเหลือบมองเ้า “ตัวน้อหนคือมารดาค้”

อ่อนโยนกว่าเด็ดเดี่ยว

“...!”

“อะไรนะ!”

ครั้งนั้นยามตัวนอืทานกอดผีผาเดินออกมา ดังคำว่า “ตรุณอุหลัง
แย่งมอบสายรัดเกล้า หนึ่งบทเพลงแถบแพรแดงมีฐันบ¹...เขียนลิ่งคิด
ผู้เลอโฉมสง่างมหาไต่เปรียบผู้นั้น คือมารดาเขา?

“ตอนนั้นมารดาข้าได้รู้จักหนานกงเหียนโดยบังเอิญ เขาก็คือ
เจ้าเมืองที่เก่าแก่แห่งสำนักหฺรูเฟิง เขามีความสามารถด้านโคลงกวีอยู่บ้าง
ปากหวานยิ่งนัก ทั้งรูปโฉมยังหล่อเหลา” ไม่ทรานเงียบไป “มารดาข้ามอง
คนผิด ถึงได้ชมชอบคนผู้นี้”

เซวียเหมิงสายหน้าไม่หยุด “จะเป็นไปได้อย่างไร...”

“มีหญิงงามพุ่งเข้าสู่อ้อมอก หนานกงเหียนจะปฏิเสธได้อย่างไร”
ไม่ทรานเอ่ย “แต่ถึงอย่างไรเขาก็มีตำแหน่งมีฐานะ มีกล้าเปิดเผยสถานะ

¹ เป็นท่อนหนึ่งในบทกวี ใช้บรรยายถึงรูปโฉมหรือความสามารถที่โดดเด่นของสตรีว่า
เป็นที่นิยมชมชอบและมีผู้ติดตาม คำว่า “ตรุณอุหลัง” หมายถึงบรรดาทายาทของตระกูลคหบดี
และผู้มีอำนาจที่นิยมอาศัยอยู่ใกล้กับบริเวณ “อุหลัง” หรือสุสานห้าจักรพรรดินอกนครฉางอัน
“สายรัดเกล้า” คือแถบผ้าแพรปักลายที่บรรดานักร้องนักแสดงในสมัยโบราณนิยมคาดประดับ
ศีรษะ ดังนั้นจึงมีการแย่งกันมอบสายคาดศีรษะใหม่ปักลายให้นักร้องนักแสดงที่ชื่นชอบ ยิ่งได้
สายคาดศีรษะมากเท่าใด ก็แสดงว่านักแสดงคนนั้นเป็นที่นิยม

ที่แท้จริงของตนให้หญิงโรจนตรีคนหนึ่งรู้ เขาจึงหลอกมารดาเข้าว่าเป็นพ่อค้ามาจากหลินอี่ เป็นอาคันตุกะต่างถิ่นที่นี่”

“นี่...ชั่วตัวอย่างไรก็ผูกสมัครรักใคร่กันแล้ว อยู่ด้วยกันทุกเช้าค่ำ มารดาเจ้าไม่สังเกตเลยรี”

ไม่ทราบแค้นหัวเราะเย้ยซา “หากนางสังเกตเห็น ก็คงไม่มีเรื่องราวมากมายตามมา นานางเหี้ยมทวงเรื่องเก่งยิ่งนัก ทั้งเขายังพักอยู่ในเชียงถานเพียงช่วงสั้นๆ มารดาเข้าจึงไม่ทันค้นพบเบื่องลิกเบื้องหลังของเขา ต่อมาจึงจดหมายส่งมาจากหลินอี่ หลังจากนานางเหี้ยมทวงได้รับจดหมายลิกลับฉบับนั้น เขาก็รีบร้อนจากเชียงถานไป”

“มารดาเจ้ามิได้ถามหรือว่าเขาจะไปทีใด”

“เขาจากไปยามวิกาล มิได้บอกกลามารดาเข้าด้วยซ้ำ สองคนอยู่กินกันมาหลายเดือน สุดท้ายนานางเหี้ยมทวงทิ้งไว้เพียงเงินใบไม้ปีกหนึ่งกับกระดาษแผ่นหนึ่งเขียนว่า ‘อย่าคิดถึง’ แล้วก็จากไปอย่างไร้ร่องรอย”

มีผู้ฝึกบาเพ็ญหญิงเอ่ยอย่างทอดถอนใจ “เฮ้อ พวกนางซบถลาโรจนตรี นายบำเรอสวนสาส์เหล่านี้ สิ่งที่น่ายากที่สุดคือคนที่จริงใจด้วยน่าสงสารอยู่”

หลังจากทอดถอนใจ นางก็อดถามด้วยความสงสัยไม่ได้ “แล้วต่อมาเล่า มารดาเจ้าไม่ยอมถูกชายคนรักทอดทิ้ง จึงวานคนไปตามหาเขาใช่หรือไม่”

ไม่ทราบส่ายหน้า “มารดาขานิสัยโอรสอ่อนยอมคน ก่อนข้างซี้ซลาดหลังจากถูกทอดทิ้ง ก็ได้แต่กล้ำกลืนฝืนทน ไม่คิดเอาเรื่องเอาราว...แต่ผ่านไปไม่นาน นางก็พบว่าตนตั้งครรรค์”

หวังฟูเหรินฟังถึงตรงนี้ก็อุทาน “อา” อย่างอดมิได้ สายตาทอแวแวเศร้าสลด มองไม่ทราบ แต่ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี

“โรจนตรียังยอมให้นางอยู่ต่อ แต่มีเงื่อนไขคือ นางจะปล่อยให้บุตรคลอดออกมาไม่ได้ สตรีที่ผ่านการคลอดบุตรแล้ว จะร้ายรำไรมิได้ ไม่งามอีก พวกเขาไม่ทำการค้าที่ขาดทุน”

ไม่ทราบหลับตา

“มารดาข้าไม่ยินยอม มาเหนียงที่คอยจัดการเรื่องต่างๆ ในห้องจึงให้นางชำระค่าไถ่ตัวเป็นเงินก้อนใหญ่ นางรวบรวมเงินเก็บทั้งหมด ของมีค่า และเครื่องประดับทั้งเนื้อทั้งตัว ไม่เว้นแม้กระทั่งรองเท้าบักลายที่สวมอยู่ จ่ายให้โรงดนตรี เพื่อแลกกับอิสรภาพ วางแผนไปหาบิดาข้าที่หลินอี่”

หวังฟูเหรินเอ่ยเสียงแผ่ว “สตรีที่ไม่มีเงินติดตัวเช่นนาง จะเดินทางจากเชียงถานไปหลินอี่ตัวคนเดียวได้อย่างไร”

โม่หฺราน “มีคนช่วยนาง”

“เป็นผู้ใด”

“สวีนเฟิงร่ว” โม่หฺรานเอ่ย “พอพี่สวีนรู้ว่ามารดาข้าออกจากโรงดนตรีแล้ว ก็ไล่ตามออกไปนอกเมืองกลางดึก มอบเงินทั้งหมดที่ตนมีติดตัวให้มารดาข้า ทั้งยังบอกมารดาข้าว่า...หากหาบิดาข้าไม่พบ ก็ให้กลับมาหานางที่หอจู้ยอวี่ พี่สาวน้องสาวจะได้ใช้ชีวิตร่วมกันอย่างมีความสุข”

เสวียนจิ้งตำซ้อถอนหายใจ “ช่างมีคุณธรรมน้ำมิตรยิ่งนัก อาตมาด้อยค่าสตรีอ่อนแอเหล่านี้ไปจริงๆ”

เจียงซีต้าม “แล้วต่อมาเล่า มารดาท่านหาหนานกงเหยียนพบหรือไม่”

โม่หฺรานนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็หัวเราะ “หาพบ แม้ฐานะและชื่อที่หนานกงเหยียนให้ไว้ล้วนกู้ขึ้นมา แต่มารดาข้ายังคงหาเขาพบโดยไม่ต้องเปลืองแรงแม้แต่หน่อย”

มีคนเอ่ยด้วยความประหลาดใจ “เอ๋? เก่งกาจถึงเพียงนั้นเชียวหรือ”

“มิได้เก่งกาจ เป็นเพียงความบังเอิญเท่านั้น”

ผู้คนต่างมองหน้ากัน สีหน้าแต่ละคนฉายแววสงสัย “จะมีเรื่องบังเอิญเช่นนี้ได้อย่างไร ปกติเจ้าเมืองของสำนักหฺรูเฟิงแทบไม่เคยปรากฏตัวเลย”

“พวกเขาไม่ค่อยปรากฏตัวจริงๆ...” สีหน้าโม่หฺรานหม่นลง “แต่ว่า... หากมีงานสมรส หรือบุตรครบเดือน สำนักหฺรูเฟิงจะจัดงานเลี้ยงรับคำอวยพรบนหอปราการมีไช่หรือ”

ทุกคนตกตะลึง “หรือว่าจดหมายที่หนานกงเหยียนได้รับในตอนแรก ก็คือจดหมายเร่งรัดให้เขากลับไปแต่งงาน”

ยังมีคนนึกขึ้นมาได้ “อา นึกออกแล้ว ภรรยาร่วมผูกผมของ

หนานกงเหี้ยมดูเหมือนจะเป็นธิดาของคหบดีตระกูลใหญ่ คงมีใ่วว่าเขา
จนใจไม่มีทางเลือก จึงทิ้งนางขั้บร็องที่ร่วมอยู่กินกับตน กลับไปแต่งงาน
กับบุตรเศรษฐีผู้ร่ำรวยนั้นหรือคะ...”

โมหรานสีหน้าเรียบเฉยยิ่งนัก “มีใ่วไม่มีทางเลือก ทั้งมีใ่วกลับไป
แต่งงาน จดหมายลึกลับที่เขาได้รับในตอนนั้น ความจริงคือชาวดี...
เจ้าสำนักหฺรูเฟิงเป็นผู้ส่งข่าวบอกเขาว่า ภรรยาเขากำลังจะคลอดบุตร
ให้เขารับกลับไปอยู่เป็นเพื่อนนาง”

ยามนี้แม่กระทั่งเซวียเจิ้งยงที่เสียบมาตลอดก็หน้าเปลี่ยนสี “จะนั่น
ระหว่างที่หนานกงเหี้ยมสำเร็จสำราญอยู่ที่เซียงถาน ความจริงคือมีภรรยา
อยู่ก่อนแล้ว?”

“อืม” โมหรานหลุบตาลง เรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่ากระอักกระอ่วนใจ
สำหรับเขา ทว่ายามนี้เมื่อเล่าออกมา สีหน้ากลับไม่ฉายแววเจ็บปวดมากนัก
เขาเอ่ยอย่างสงบนิ่ง “เนื่องจากภรรยาตั้งครรรภ์ ร่างกายไม่ค่อยแข็งแรง
เสี่ยงต่อการแท้งบุตรได้ง่าย ฉะนั้นหนานกงเหี้ยมจึงออกมาท่องเที่ยว
เตร็ดเตร่อยู่ข้างนอก จนได้พบมารดาข้า เกิดนึกชมชอบ จึงหลอกว่าตน
ยังไม่ได้แต่งงาน เพื่อคว้าหัวใจมารดาข้า”

มีคนโกรธจนกระทั่งบิ่เท้า “นี่มันเลวยิ่งกว่าเดรัจฉานจริง ๆ!”

“ภรรยาตั้งครรรภ์อยู่ที่บ้าน ตนเองกลับตะลอนออกไปเที่ยว ขั้บยัง
ไปมีลูกอยู่ข้างนอกอีก แฮ้อ”

“ตัวหน้อหานผู้ร่ำรวยนัก หนานกงเหี้ยมจำนางได้หรือไม่”

คำตอบย่อมเข้าใจได้โดยไม่ต้องอธิบาย ทุกคนสะทกสะท่อนใจ
สายตาที่มองโมหรานจึงมีความสงสารเพิ่มขึ้นมาหลายส่วน แต่คนอื่นมอง
อย่างไร โมหรานไม่สนใจ เขายังคงเล่าเรื่องของมารดาต่อ

ความลับเรื่องหนึ่งถูกเก็บซ่อนมาสองชาติ นี่เป็นครั้งแรกที่เขา
เปิดเผยออกมา ท่ามกลางความเจ็บปวด กลับรู้สึกได้ปลดปล่อยไม่น้อย

“ตอนนั้นหลินอี่จัดงานเลี้ยงหลิวสุ่ย² อย่างยิ่งใหญ่ ร่วมอวยพร

²“หลิวสุ่ย” แปลว่า สายน้ำไหล หมายถึงงานเลี้ยงที่จัดขึ้นต้อนรับขั้บสั้บแซกที่ทยอย
เดินทางมาเรื่อย ๆ ไม่ขาดสาย

เจ้าเมืองของสำนักหฺรูเฟิงที่ได้บุตรกิเลน³ ตอนที่มารดาเข้ามาถึงหน้ากำแพงเมืองเก่า นางก็เห็นหนานกงเหยียนโอบภรรยายืนอยู่บนป้อมปราการที่ประดับด้วยโคมแดง เอ่ยขอบคุณ พลงโยนสุรา ผลไม้ และขนมมงคลลงไปให้ผู้คนด้านล่าง หลังจากนั้นมารดาข้า...ก็มิได้ไปหาเขา ตอนนั้นเงินที่ติดตัวมาก็ใช้ไปจนหมดแล้ว ไม่มีแม้แต่เงินเดินทางกลับเซียงถาน ผ่านไปครึ่งก่อนปี จึงให้กำเนิดข้าอยู่ในห้องเก็บฟืนร้างแห่งหนึ่งในหลินอี⁴

เจียงซีถาม “เช่นนั้นต่อมาพวกท่านกลับไปห่อจู้ยวี่ที่เซียงถานหรือไม่”

โม่หฺรานส่ายหน้า “ตอนที่ข้าเกิด ร่างกายอ่อนแอยิ่งนัก ไม่ถึงเดือนก็เจ็บป่วย ไข้กำลังจะเดินทาง มารดาข้าได้แต่ตระเวนขอรื่องหมอกจากโรงหมอบในเมืองมาตรวจโรคให้ข้า แต่ไม่มีผู้ใดยินดีช่วยนาง...ต่อมานางไม่มีทางเลือก ในที่สุดก็อุ้มข้าหาทางเข้าไปในสำนักหฺรูเฟิงเพื่อพบหนานกงเหยียน”

...

ตอนนั้นมารดาที่อ่อนแออุ้มทารกแรกคลอดตัวเล็กเหมือนลูกแมวไปปรากฏตัวเบื้องหน้าชายคนรักในสภาพโซซัดโซเซ

ชายคนนั้นมิได้มีท่าที่ยินดี มีเพียงความตกตะลึงและหวาดหวั่นถึงขั้นเดือดดาล

เขามีภรรยางามและทารกน้อย ภรรยาเป็นถึงธิดาตระกูลใหญ่ที่มีชื่อเสียง บุตรที่คลอดออกมาขาวอวบน่ารัก ครอบครัวยุสขสันต์พร้อมหน้า... ในสายตาเขา ตัวหนอีห่านเป็นแค่ขี้หนู ที่คิดมาทำลายชื่อเสียงอันดีงามของตน ทำลายความรักใคร่กลมเกลียวในครอบครัวตน

นางมีเจตนาไม่ดี

เหตุใดเขาต้องยอมรับพวกนางแม่ลูก

ด้วยกลัวว่านางจะทำให้เป็นเรื่องใหญ่ หนานกงเหยียนจึงให้เงินที่มากพอแก่นาง และให้นางรีบพาบุตรออกไปจากสำนักหฺรูเฟิง ตัวหนอีห่าน

³ หมายถึง บุตรชายที่เฉลียวฉลาด เป็นการเอ่ยชื่นชมบุตรชายของครอบครัวอื่น นอกจากนี้ยังใช้เรียกบุตรชายที่เป็นทายาทของเชื้อพระวงศ์ด้วย

กอดความหวังสุดท้าย เอ่ยทั้งน้ำตาคลอ “ลูกยังไม่มีชื่อ ท่านช่วยตั้ง...”

เขาถลึงตาอย่างเดือดดาล สีหน้าเขียวคล้ำ “ไสหัวไป! รีบไสหัวไปให้พ้น! นี่ไม่ใช่ลูกข้า เจ้าอย่ามาทำตัวไร้ยางอายุ ไปให้พ้น!”

นางถูกผลักออกจากประตูอย่างโหดร้าย

ไม่มีเวลาให้เสียใจ ลูกน้อยในอ้อมอกแม่แต่แรงจะร้องยังไม่มี มือเท้าเย็นเฉียบ ซุกอยู่ในอกมารดาเหมือนลูกแมวที่หายใจวทรินใกล้ตาย

นางเรียกเขา เขาลืมดวงตาดำลึบขึ้น มองนางอย่างไม่รู้ความไม่คือรันแม่แต่น้อย เป็นเด็กดียิ่งนัก นิ่งเงียบยิ่งนัก

นางกลืนน้ำตา อุ้มเขาไปยังโรงหมอ

หมอที่โรงหมอตะคอกใส่นาง “บอกตั้งก็ครั้งแล้ว ที่นี่ไม่ใช่โรงบรรเทาทุกข์ จะตรวจโรคให้ลูกเจ้าเปล่าๆ ได้อย่างไร ไม่มีเงินก็...”

นางรีบล้วงเงินที่หlananงเหยียนให้เป็นทานมาเพื่อตะเพิดนางไปให้พ้นมือไม้ลูกจน ด้วยกลัวว่าคนอื่นจะทำให้ลูกน้อยในอ้อมอกของตนตกใจ

ในดวงตานางฉายแววหวั่นวิตก กัมศิระชะค้อมเอวไม่หยุด “มีเงินเจ้าคะ ท่านหมอ มีเงินเจ้าคะ ขอร้องพวกท่าน ถือว่าช่วยลูกข้าเอาบุญด้วยเถิด ท่านดู เขา...เขายังเล็กแค่นี้...”

โรงหมอเองก็มีได้ไร่เมตตา เพียงแต่ก่อนหน้าถูกสตรีผู้นี้รบเร้าจนร่ำคาญ ค่าหยูกยารักษาอาการของทารกน้อยนั้นมิใช่ถูก ดังนั้นจึงปฏิเสธนางไปอย่างกระซอกโฮกฮาก ในเมื่อสตรีผู้นี้มีเงินจ่าย ทำที่ของพวกเขาจึงดีขึ้นมานับ

การรักษาต้องใช้ทั้งยาและการฝังเข็ม

แต่อาการป่วยรุนแรงยิ่งนัก จึงยังต้องพักอยู่ในโรงหมอ

อาการป่วยของโมหรานเดี่ยวตรงเดี่ยวทรุด ยึดเยื้ออยู่หลายเดือนกว่าจะฟื้นฟูกลับมาเป็นปกติในที่สุด เวลานี้เงินที่ติดตัวตัวอันก็ร่อยหรอไปเกือบหมดแล้ว นางขอบคุณท่านหมอ อุ้มบุตรจากไป เห็นว่าหมันด์ใกล้เข้ามาทุกที นางกลัวว่าลูกน้อยจะป่วยอีก จึงไปสั่งตัดเสื้ออ่าวตัวน้อยไว้กันหนาวตัวหนึ่ง กับผ้าคลุมเล็กผืนหนึ่ง

เมื่อทำทั้งหมดเสร็จจลัน เงินก็หมดเกลี้ยง นางกลับเซียงถานไม่ได้

แล้ว แต่ตัวนอฮานั่งอยู่ในห้องเก็บพินร่าง มองเจ้าตัวน้อยที่ดูดีนิ้วมือ
หัวเราะร่าให้ตน กลับรู้สึกสุขใจยิ่งนัก สงบสุขยิ่งนัก

แต่ไรมานางเป็นคนที่รู้จักพอ

“แม่จะตั้งชื่อเจ้าว่าอะไรดีนะ”

เด็กน้อยยังพูดไม่ได้ ได้แต่ส่งเสียงอือ ๆ อา ๆ

ตัวนอฮานก่อกองไฟ กอดบุตรของตนข้างหลุมฝังไฟให้อบอุ่น
พลางเย้าหยอกกับเจ้าตัวน้อย

เด็กน้อยหัวเราะ นางก็หัวเราะด้วย

เปลวไฟลุกวาววาม ห้องเก็บพินรกร้างผุพัง แต่เพราะไฟกองนี้ นาง
กลับรู้สึกอบอุ่นยิ่งนัก นางบีบใบหน้าน้อย ๆ ของเขาเบา ๆ แหย่จนเขา
เตะขาเล็ก ๆ ออกมา พลังหัวเราะ

นางคิดอยู่สักพักจึงเอ่ย “เซ่นนั้นเรียกเจ้าว่าทรานเออร์⁴ ก็แล้วกัน”

โม่ทรานดูดีนิ้วมือ จ้องมองนางด้วยดวงตาใสแจ้ว

สีหน้าตัวนอฮานคล้ายสะท้อนความว่าเหว้ออกมา “แม่ไม่รู้ว่าจะให้
เจ้าแซ่อะไร เจ้ามีอาจแซ่หนานาง แต่ก็มิอาจใช้แซ่เดียวกับแม่ แซ่ของแม่
มาเหนียงโรงดนตรีเป็นผู้ตั้งให้ ให้เจ้าใช้ตามแม่ ออกจะพิลึกกอยู่...แม่เรียก
เจ้าแค่ทรานเออร์แล้วกัน ดีหรือไม่”

โม่ทรานดูดีนิ้วมืออย่างมีความสุข ไม่พยักหน้าและไม่ส่ายหน้า

“ทรานเออร์น้อย รอให้ถึงฤดูใบไม้ผลิ เราจะกลับเซียงถานกัน”

ตัวนอฮานลูบผมไฟอ่อนนุ่มของเขา “แม่ดีดีผีผาเป็น ทั้งยังร้ายร้ายเป็น
ที่นั่นมีแม่นางสวิน นางเป็นน้องสาวที่ดีของแม่ นางต้องชอบเจ้ามากแน่ ๆ
เจ้าต้องเป็นเด็กดี รู้จักเรียกท่าน้ำเร็ว ๆ นะ...เอ๊ะ ช่างเถอะ นางเจ้าอารมณ์
นัก เจ้าเรียกนางว่าพี่สาวจะดีกว่า เมื่อพบหน้ากัน ต้องบอกสุขสวัสดิ์
พี่สวิน เซ่นนี้ถึงจะได้กินลูกกวาด เข้าใจหรือไม่”

นางกุมนิ้วมือเล็กอ่อนนุ่มของเขา พลังเอ่ยเสียงอ่อนโยน

“ทรานเออร์ เจ้ารออีกสักหน่อย ฤดูหนาวใกล้จะผ่านไปแล้ว พอ

⁴ คำว่า “ทราน” ในชื่อนี้ แปลว่า เค้าใหม่

ดอกไม้บานยามวสันต์ เราจะกลับบ้านกัน”

ท่าเหมือนต้นนั้นกลับยาวนานยิ่งนัก

ปีนั้นเป็นปีแห่งภัยพิบัติ โลกบาเพ็ญเพียงระดับล่างเติมไปด้วยปีศาจ
หลินอีสร้างกำแพงสูง ปิดกั้นไม่ให้ผู้คนเข้าออก ด้วยเหตุนี้ตัวฉันทานจึง
ไม่อาจจากไปได้

นางไปทำงานรับจ้างในร้านแห่งหนึ่งเพื่อหาเงินเลี้ยงดูครอบครัว แต่
โลกนี้ไม่มีกำแพงที่ลมลอดผ่านไม่ได้⁵ ไม่รู้ว่าผู้ใดเปิดเผยประวัติความเจ้าชู้
ของสามีให้ภรรยาของหนานกงเหี้ยมรู้ สรุปคือ ไม่นานต่อมา ร้าน
ซาลาเปาที่ว่าจ้างตัวฉันทานก็ไล่นางออกโดยไม่มีสาเหตุ

นับจากนั้น ตัวฉันทานก็ถูกบีบ ถูกขับไล่ไล่ส่งสารพัด ไม่มีหนทาง
หาเลี้ยงปากท้องในหลินอี จึงต้องกระเตงลูกน้อยไปเป็นทมิฬก หลายครั้ง
ที่นางร้องเพลงเสียงอ่อนหวานอยู่ข้างถนน หนานกงเหี้ยมในชุดหรูหรา
ควบอาซาฟ่วงพื้ผ่านไป ด้านหลังมีผู้ติดตามยิ่งใหญ่เอิกเกริก

เขาร้อนตัว คิดหลบเลี้ยงนาง

ความจริงเขาไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้นเลย แม้ตัวฉันทานจะเป็น
สตรีอ่อนแอ แต่นางหยิ่งทะนงยิ่งนัก นางเพียงขับลำนำสั้นๆ ของเสียงถาน
ต่อไป ไม่มองบรูษผู้นี้แม้แต่แวบเดียว ทั้งไม่มีวันร้องให้พุ่มพ่ายกับชาย
คนรักในอดีตกลางถนน ว่าเหตุใดเขาจึงเป็นคนสลับปลับหลายใจเช่นนั้น

ความจริงเขาไม่เคยเข้าใจเลยว่านักขับลำหญิงผู้นี้มีความหยิ่งทะนง
เพียงใด

“เห็นนางน้ำตานองหน้า แม่เสื้อผ้าขาดลุ่ยยังอ่อนโยน ดังพบคน
แปลกหน้าไม่รู้จัก แคลงใจนักจ้องข้าด้วยเหตุใด”⁶

มีคนเดินผ่านมา โยนธนูทองแดงเหรียญหนึ่งให้นาง

⁵ หมายถึง โลกนี้ไม่มีกำแพง

⁶ ท่อนหนึ่งจากอุปรากรแต่จิวเรื่อง *จิงเบี่ยนฮุย* (พบกันข้างบ่อน้ำ) เป็นเรื่องราวของหญิง
ชื่อหลี่ซานเหนียง ส่งบุตรชายวัยสิบหกปีไปหาบิดาที่ไต้หวันเมื่อสิบหกปีก่อน เพื่อหนีจาก
พี่ชายและพี่สะใภ้ใจร้าย สิบหกปีต่อมา หลิวเฉิงโย่วผู้เป็นบุตรชายออกไปล่าสัตว์ เขาไล่ล่า
กระต่ายขาวจนไปพบหลี่ซานเหนียงข้างบ่อน้ำ

นางหลุบตาเอ่ยคำมงคล น้ำเสียงอ่อนโยนเหมือนเมื่อครั้งยังเป็น
เขียนสิ่งคิดผู้งดามเลิศล้ำ “ขอบคุณนายท่านที่เมตตา”

ชีวิตผ่านไปวันแล้ววันเล่าเช่นนี้ โลกบำเพ็ญเพียรระดับล่างเกิด
ภัยพิบัติไม่หยุดหย่อน หลินอึ้งยังคงยืนมองบนกำแพง⁷ กำแพงสกัดปีศาจ
ยังคงตั้งตระหง่าน

เหตุการณ์ดำเนินไปเช่นนี้ห้าปี

โม่หฺรานอายุห้าขวบแล้ว

อยู่มาวันหนึ่ง นานกงเหยียนกับภรรยาหนีปากเสียงกัน เขากำลัง
หงุดหงิดใจ จึงออกไปเดินเตร็ดเตร่ข้างนอก กระทั่งมาถึงตลาดตะวันตก
วันนี้อากาศสดใส เขาเอามือไพล่หลัง มองดูร้านรวงอย่างเบื่อหน่าย
กระทั่งเห็นชายชรากำลังเล่นหมากล้อมใต้ต้นทรงใหญ่ต้นหนึ่ง

แต่ไรมาหลินอึ้งเป็นดินแดนสงบสุข โลกบำเพ็ญเพียรระดับล่างจะมี
คนตายเป็นเบือเท่าใดล้วนไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับพวกเขาที่นี่ ตลอดร้อยปี
ที่ผ่านมาล้วนสงบสุขร่มเย็น

นานกงเหยียนเดินไปดูชายชราเล่นหมากล้อมกัน

เขาแต่งกายสามัญ จึงไม่มีใครจำเขาได้ ทั้งยังชี้แนะกลยุทธ์ล้ำเลิศ
ในการเดินหมากอย่างเพลิดเพลินอยู่ข้างๆ สุดท้ายทำเอาชายชราเหล่านั้น
รำคาญจนไล่เขาไป

นานกงเหยียนเสียหน้า ในใจคับข้องยิ่งนัก เดินออกไปไม่กี่ก้าว
ก็ไปหยุดยืนใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง แหงนหน้ามองกรงนกคลุมผ้าปักดินทอง
ที่แขวนอยู่บนกิ่งไม้ ในกรงมีนกชิวเหยียน⁸ กำลังส่งเสียงร้องเจื้อยแจ้ว
ใสกังวาน

อาจเพราะแสงตะวันเจิดจ้า ชวนให้จิตใจแจ่มใส นานกงเหยียน
ยืนครุ่นคิดอยู่ใต้ต้นไม้ พลันนึกถึงแม่นางที่นุ่มนวลอ่อนโยนในหอเชียงถาน
เมื่อห้าปีก่อน

⁷ หมายถึง ยืนมองอยู่ข้างๆ ไม่ยื่นมือเข้าช่วย นั่งดูตาย

⁸ นกแวนตาขาว

เขาเอียงศีรษะ แหย่นกขิวเหี้ยมเล่น พลงเอ่ย “นี่ ร้องเพลง
เซียงถานเป็นหรือไม่ว่”

นกขิวเหี้ยมยอมร้องไม่ว่เป็น ยังคงส่งเสียงร้องจ๊ิบๆ

หนานกงเหี้ยมจึงถอนหายใจ ปากร้องคลอท่วงทำนองที่ตัวน้อห่าน
เคยร้องขำงหูตนนับครั้งไม่ว่ถ้วนเมื่อหลายปีก่อน

พลันได้ยินน้ำเสียงใสกังวานทางด้านหลัง มีคนกำลังขับร้อง
ท่วงทำนองอ่อนโยนดูสวยงาม “ท่งกวางเมฆต่ำ ลมเหนือเห็บหนาว หิมะ
ท่วมฟ้าเกาะรวบอ่น้ำ” น้ำเสียงใสเสนาะดูจ๊อม่กและหยก

เขาเหมือนหลุดไปอยู่อีกโลก หันหน้าไปทันที

เนื่องจากจิตใจลบล้างมาตลอด จึงไม่ว่ได้พบนางมานานแล้ว ยามนี้
กลางตลาดจอแจ ผู้คนขวักไขว่ไปมา เขากลับมองเห็นสตรีอ่อนโยนบอบบาง
ผู้นั้น...เหมือนในความฝันที่เขาไม่ว่กล้าให้ภรรยารู้ตลอดหลายปีมานี้

เขาได้พบนางอีกครั้ง

ตัวน้อห่านพาบุตรชายร่างกายอ่อนแอมด้วย สองแม่ลูกยืนอยู่ข้าง
ถนน นางหลุบตาร้องเพลงที่ผู้คนมีพันตำลึงทองก็ยากจะซื้อได้ในวันวาน
หวังจะเรียกความเมตตาจากวิญญูชนที่ผ่านมา ได้เงินให้พอกินอ่อมสักมื้อ

นางร้องเบาๆ “ถนนใหญ่หน้าเขา ทางเล็กหลังเขา หน้าเขาหลังเขา
ผู้ล้ญจรรพ่นหมื่น...”

มีคนมากมายผ่านไปมาเบื้องหน้านาง ไม่ว่มีสักคนหยุดเพื่อฟังนาง

เสียงเพลงแม่ไพเราะ แต่ก็มีใช้สิ่งของที่จับต้องได้ ในเมื่อนางอยาก
ร้องของนางเอง จึงไม่ว่มีผู้ใดยินยอมจ่ายเงินให้นาง

“...จากท่านง่ายตาย พบท่านยากเย็น ทอดมองสายนทีไหลผ่าน
ลิขร” จู่ๆ รองเท้าปักดินทองฝังหยกคู่หนึ่งก็ปรากฏเบื้องหน้านาง ได้ยิน
เสียงบุรุษกำลังคลอเพลงที่นางยังร้องไม่ว่จบด้วยท่วงทำนองแผ่วเบา “นับ
ท่านป่าหมดฟ้าคอยท่าจดหมาย น้ำตาลันบ่อรอท่านมาเยือน”

ตัวน้อห่านตกตะลึง จากนั้นค่อยๆ เหลือบตาขึ้น

นางได้พบเขาอีกครั้ง

เขายังคงเหมือนเมื่อห้าปีก่อน หล่อเหลาส่งงาม โดดเด่นเหนือผู้คน

รูปโฉมงดงามยิ่งนัก เขาดูไม่แก่ชราลงเลยสักนิด กาลเวลาไม่อาจทิ้งร่องรอยบนใบหน้าเขาได้

ตัวนี้อีหานเห็นเงาสะท้อนของตนในดวงตาเขา จากหญิงสาวที่งดงามชัดเจนเย้ายวนเมื่อห้าปีก่อน บัดนี้กลายเป็นใบหน้าที่กร้านลมฝน ไร้ความงาม มองแล้วชวนให้น่าหงุดหงิดใจ

แต่ในดวงตาของหนานกงเหียนที่สบประสานกับนางกลับเจอความรู้สึกซึ่งอยู่ข้าง

แต่งงานมาหลายปี ภรรยาเขาารู้เรื่องความรักในอดีตของเขาแล้ว แม่นางมิกล้าเอ่ยออกมา แต่ก็รู้สึกไม่ยินดี จึงมักวางปิ้งโมโหโโสเป็นประจำ บุตรชายก็โตวันเกินหน วันนี้เขายืนอยู่ตรงหน้าตัวนี้อีหาน เห็นสภาพเช่นนี้ของนาง ในใจพลันบังเกิดความละอายและความสงสารขึ้นมา

ตัวนี้อีหานเงียบเสียงแล้ว หลุบตาลง ไม่ร้องต่อ

“ท่านแม่?” โมหรานที่อยู่ข้างๆ หันไปมองนางด้วยความสงสัย

“วันนี้แม่เหนื่อยแล้ว เรากลับบ้านกันเถอะ”

โมหรานพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง ยิ้มพลางเอ่ย “เช่นนั้นเรากลับไปพักผ่อน ข้าวเย็นวันนี้ข้าจะหาวิธี”

สองแม่ลูกจับจูงมือกันเตรียมจากไป

หนานกงเหียนเรียกนางไว้ “เจ้า...”

สายตายังตกอยู่ที่ร่างโมหราน

เด็กคนนี้ทั้งฝ่ายพอมทั้งแคระแกร็น เสื้อผ้าที่สวมขาดรุ่งริ่ง แต่กลับรู้ความยิ่งนัก ใบหน้าก็งดงาม

หนานกงเหียนพลันตระหนักได้ว่า นี่คือบุตรชายของเขา

คือเลือดเนื้อเชื้อไขของเขา

เขายืนมือออกไปลูบศีรษะโมหราน

โมหรานไม่รู้ว่าเขาคือใคร หรือตาลง ยอมให้บุรุษผู้นี้ขี้ขี้มดดำของตน “หือ...”

หนานกงเหียนนึกถึงปีนั้น ตอนที่ตัวนี้อีหานอุ้มทารกตัวเล็กเหมือนลูกแมวมาขอความช่วยเหลือที่จวนเขา

ตอนนั้นนางบอกว่า “ลูกยังไม่ซื้อ”

“เจ้าซื้ออะไร” นานางเหยียนถาม

“หรรณเอร์”

“เซ่เล้า”

“ข้าไม่มีเซ่”

นานางเหยียนเหลือบมองตัวนอฮานอย่างค่อนข้างเศร้าใจ และไม่รู้ว้าเกิดแรงจูงใจอะไรขึ้นมา เขาเอ่ย “มิสู้ พวกเจ้า...”

ยังพูดไม่ทันจบ พลันเห็นที่มุมถนนมีนักพรตของสำนักทรูเฟิงกลุ่มหนึ่งเดินผ่านมา

ตั้งเขาออกจากภวังค์

เขาสะดุ้งเฮือก รวากับกลับมาสู่ความเป็นจริงอีกครั้ง

เขาสบตากับตัวนอฮาน

ดวงตาที่เคยมองเขาและสงี่ยมจนตาหยีโคง บัดนี้กลับเรียบเฉยยิ่งนัก ไม่มีความฝืนของหญิงสาวในหอห้องอีก ต่อให้เขาเฟิงจะยอมรับพวกนางแม่ลูก ก็ยังมีแต่ความเย็นชา

นางมองบุรุษผู้นี้ทะลุปรุโปร่งนานแล้ว

ด้วยเหตุนี้นานางเหยียนจึงค่อนข้างกระอักกระอ่วนและละอายอยู่บ้าง เพื่อกลบเกลื่อนอารมณ์เช่นนี้ของตน เขาจึงกระแอมเบาๆ ปลดถุงเงินออกมาอย่างใจบ้า ยัดถุงเงินที่บรรจุเงินทองของมีค่าใส่มือไม่หรรณ

เขายังลูปศิระะไม่หรรณ “มารดาเจ้าร้องเพลงได้ไพเราะะ เงินเหล่านี้นางสมควรได้รับ”

มือเรียวเล็กข้างหนึ่งกลับคว้าถุงเงินไปจากมือไม่หรรณ

ตัวนอฮานเพียงหยิบอัฐทองแดงเหรียญหนึ่งจากในถุง วางลงในชามบั้นที่ไม้หรรณถืออยู่ในมือ จากนั้นยื่นถุงเงินหนักอึ้งไปนั้นคืนให้นานางเหยียน

นางมิได้มากความ เพียงเอ่ยคำมกคลีให้เขาอย่างอ่อนโยนและเฉยชาเหมือนเช่นที่ปฏิบัติต่อผู้สัจจรที่ให้เงินแกนางทุกคน

นางเอ่ยอย่างสุภาพ “ขอบคุณนายท่านที่เมตตา”

กล่าวจบก็หันกายจากไป

นางคือเขียนสังคีตแห่งเชียงถาน เคยถูกผู้คนห้อมล้อมชมการแสดง ร้องรำของนาง ยามที่ผู้คนยกย่องสรรเสริญ นางไม่เคยเย่อหยิ่งถือดี ทว่า บัดนี้ซูดงามซืดจาง พักตร์ชาติโรยรา ได้แต่ขายศิลปะขอความเมตตาอยู่ ข้างถนน แต่นางก็ไม่เคยรู้สึกต่ำต้อยด้อยค่า

และวันนั้นเอง โม่หรานก็เกิดความสงสัยจากท่าที่เล็กๆ น้อยๆ ของ มารดา ต่อมาเมื่อลองเลียบเคียงสารพัด จึงได้รู้สถานะของตน

“แม่เล่าเรื่องเหล่านี้ให้เจ้าฟัง เพราะไม่อยากหลอกเจ้า แต่ว่า หรานเออร์น้อย เจ้าต้องจำเอาไว้ อย่าได้คิดแค้น” ตัวนอีหานกล่าว “และ อย่าขอร้องเขา”

นางว่าพลางเอานิ้วจิ้มศีรษะน้อยๆ ของบุตรชาย

“รอให้ภัยพิบัติของโลกบำเพ็ญเพียงระดับล่างสงบลง หลินอี่อู่ญาติ ให้ผู้คนเข้าออกได้แล้ว เราจะกลับเชียงถานกัน”

โม่หรานเงยบออยู่นาน ก่อนจะพยักหน้า “ข้าไม่ขอร้องเขา ข้าจะกลับ เชียงถานกับท่านแม่”

ตัวนอีหานยิ้ม “ไม่รู้ว่าน้องสวินจะยังจำข้าได้หรือไม่ ข้าไม่งามเหมือน แต่ก่อนแล้ว”

โม่หรานเอ่ยอย่างร้อร่น “ท่านแ่่งงามมาก”

“หืม?”

“ท่านแ่่งงามที่สุด”

ตัวนอีหานยิ้มเจิดจ้ายิ่งกว่าเดิม สีหน้ากลับไปเป็นหญิงงามทรงเสน่ห์ ในวันวานจริงๆ นางเอ่ยหยอกล้อ “ปากหวานเช่นนี้ ต่อไปผู้ใดแต่งกับเจ้า เจ้าคงพูดจาเอาอกเอาใจน่าดู”

โม่หรานเดินอายเล็กน้อย แม้มริมฝีปาก ผ่านไปครู่หนึ่งก็ยั้งพินเห็น พินน้ำนมแหลมเล็ก

“รอข้าโตแล้ว จะหาลูกสะใภ้ที่เหมือนเขียนสวรรค์ ให้มาอยู่ข้างกาย

^๑หมายถึง รูปโฉมงดงาม

เป็นเพื่อนท่านแม่”

“ไอ้ทยา เจ้าฟันหวานนัก เซียนสวรรค์บ้านใดจะแต่งกับเจ้า”

สองแม่ลูกหัวเราะรื้นเรึง กองไฟในห้องเก็บฟืนแตกปะทุดังเปรี๊ยะๆ บรรยากาศอบอุ่นยิ่งนัก รวากับวันคืนต่อจากนี้จะผ่านไปอย่างสงบสุขเช่นนี้ แสงไฟและยามค่ำคืนมอบการปลอบประโลมมายาให้แก่คนยากไร้ ฉะนั้น ยามนี้ ทั้งสองจึงไม่มีคนใดคาดคิดว่า ตัวนอ้อทานเหลือเวลาอีกไม่มากแล้ว

...

“ฤดูสารทปีที่ข้าอายุห้าขวบ” โม่หรานกล่าว “เพิ่งผ่านเทศกาลจงชีวิ¹⁰ไป เนื่องจากสำนักหฺรูเฟิงตัดขาดจากภายนอกมายาวนาน เสบียงอาหารใน หลินอู่จึงไม่เพียงพอ ข้าข้าวของยังปรับราคา กล่าวก็คือ ให้คนจนควบคุม ปากท้องตัวเองไป อย่าอ้อแยงอาหารกับคนมั่งมี”

เซวียเจิ้งยงฟังแล้วในใจเคล้าระคนด้วยความรู้สึกมากมาย สับสน บ่นป่วนไปหมด พอฟังโม่หรานเอ่ยถึงเรื่องนี้ เขาก็ยังคงครุ่นคิดอย่างอึ้งงัน จากนั้นจึงพยักหน้า

“ใช่ ข้าจำการปรับราคาครั้งนั้นได้ ต่อมาผู้คนอดอยากในหลินอู่ ก่อจลาจล สำนักหฺรูเฟิงจึงลดราคากลับลงมา แต่ก็ดำเนินมาได้ น่าจะสัก... หนึ่งปี?”

เจียงซี “ข้าจำได้ว่าครึ่งปี”

โม่หรานหลับตา พลงเอ่ย “มิได้นานเพียงนั้น เป็นหนึ่งเดือนห้าวัน ดำเนินต่อไปได้เพียงสามสิบห้าวัน”

¹⁰ เทศกาลกลางฤดูใบไม้ร่วง หรือเทศกาลไหว้พระจันทร์

หอเทียนอัน สวมชุดคลุมร่วมกับท่าน

มีคนถาม “เหตุใดเจ้าจำได้แม่นนัก เรื่องผ่านมามาตั้งนานแล้ว”

เขาจะจำไม่แม่นยาได้อย่างไร ในความทรงจำของเจียงซีแห่งโลก บำเพ็ญเพียรระดับสูง คือครั้งที่ไม่มีอะไรพิเศษ ในความทรงจำของ เชวียเจิ้งยงแห่งโลกบำเพ็ญเพียรระดับล่าง คือหนึ่งปีที่น่าสะทกสะทอนใจ

ทว่าในความทรงจำของโม่หฺราน กลับเป็นสามสิบห้าวันที่ค่อยๆ ลึนหวั่ง แต่ละวันผ่านไปเหมือนหนึ่งปี ทุกวันอยู่มีผู้ตาย ทุกวันเหมือน อยู่ในนรก

ปีนั้น พอล้างปรับราคาประกาศออกมา ผู้คนต่างแตกตื่น ตัวหนีห่าน และบุตรชายไม่มีข้าวกิน ได้แต่อาศัยเก็บใบผักเน่ากับเส้นบะหมี่ขึ้นรา มาประทังความหิวโหย ต่อมาคนที่กินไม่อิ่มท้องมีมากขึ้นเรื่อยๆ แม้แต่ ใบผักก็ไม่มีให้เก็บ ท่ามกลางความยากแค้น โม่หฺรานเอยกับมารดาอย่าง อุดไม่ได้ “ท่านแม่ เราไปหาเขาที่สำนักหฺรูเฟิง ขอของกินสักหน่อยเถอะ?”

ตัวหนีห่าน “ขอร้องใครก็มีอาจขอร้องเขาเด็ดขาด”

เป็นขอทานชายศิllib่ตามท้องถนน ก้มศีรษะค้อมเอว ยิ้มแย้ม ตะโกนเรียกผู้คน ล้วนเป็นการหาเลี้ยงชีพอย่างไม่มีทางเลือก แต่หากไป ขอร้องหนานกงเหยียน ย่อมกลายเป็นคนละเรื่อง

แม้ตัวหนีห่านยากจนขั้นแค้น แต่นางไม่คิดทำลายชีวิตจำกัตุสุดท้าย ของตน

ในเมื่อนางไม่ยินยอม โมหรานจึงไม่กล่าวถึงอีก
เด็กตัวเล็ก ๆ ไม่สะอูดตา ทั้งยังหัวไว วันที่เก้าหลังจากประกาศ
ปรับราคา ในที่สุดเขาก็ขโมยชุดหัวผักกาดมาได้หัวหนึ่ง

ตัวนี้อีหานซ่อนหัวผักกาดไว้อย่างระมัดระวัง นำออกมาต้มกิน
ทีละนิดวันละหนึ่งกำปั้น ตอนทีกินไปได้แปดมื้อ หัวผักกาดก็เน่าแล้ว แต่
เพราะไม่อาจหาอะไรกินให้อิ่มท้องได้มานาน ตัวนี้อีหานจึงยังคงหัน
หัวผักกาดที่เน่าเสีย ฝืนกินต่อไปอีกหลายวัน

เมื่อถึงวันที่สี่สิบเอ็ดหลังประกาศปรับราคา สองแม่ลูกก็กินหัวผักกาด
ส่วนสุดท้ายจนหมด ทหาอาหารมาประทังความหิวไม่ได้อีก

วันที่สี่สิบห้า

ฝนเทกระหน่ำ ไล่เดือนไซ้ขึ้นมาจากใต้ดิน โมหรานซังพวกมันเอาไว้
ด้วยกัน ร่องน้ำฝนเล็กน้อยมาต้มไล่เดือนกิน

รสชาติของไล่เดือนที่เป็นเมือกลื่นขณะเคี้ยวในปากชวนให้อยาก
อาเจียนยิ่งนัก โมหรานพิมพ์่าขอโทษสัตว์น้อยตัวเล็กสิบเหล่านี้ แต่เพราะ
ไม่มีอะไรจะกินจริง ๆ หากทนผ่านช่วงนี้ไปได้ ไล่เดือนก็คือผู้มีพระคุณ
ของเขา สวรรค์โปรดเมตตา เขาไม่ยากกินผู้มีพระคุณอีกแล้ว เมื่อใด
ฝืนร้ายนี้จะผ่านพ้นไปเสียที...

วันที่สี่สิบแปดโมหรานจับไซ้

แม้เด็กน้อยจะมีพรสวรรค์โดดเด่น ปราณวิญญานสูงยิ่ง แต่ก็ทน
ต่อความหิวโหยและความทรมาณเช่นนี้ไม่ไหว

ตัวนี้อีหานเองก็ดวงตาสีโหล ไม่เหลือเรี่ยวแรงแล้ว

วันนี้นางจวดยโอกาสขณะโมหรานหลับอยู่ ตัดสินใจลุกออกจาก
ห้องเก็บพืนที่ใช้ซุกกาย ค่อย ๆ เดินไปยังเมืองเซียนที่ตั้งตระหง่านของ
สำนักหฺรูเฟิง...นางมีชีวิตจำกัดของตนเอง ยอมตายแต่ไม่ยอมร้องขออาหาร
จากหนานกงเหี้ยน

แต่เด็กน้อยบริสุทธิ์ เขายังเล็กแค่นั้น จะปล่อยให้จากโลกนี้ไป
พร้อมกับนางได้อย่างไร

...

ยามนี้คนในตำหนักใหญ่ต่างมีสีหน้าเวทนา โมเวยอวีมีความผิดหรือไม่นั้น
ยังไม่ต้องพูด แค่เรื่องเก่าในปีนั้นก็ชวนรันทดแล้ว

มีคนพ่อน้ำเสียง เอ่ยอย่างทอดถอนใจ “ขอได้หรือไม่”

“ไม่ได้” โมหรานกล่าว “โชคไม่ดี ตอนที่ไปถึง หนานกงเหยียน
กำลังทะเลาะกับภรรยา”

เขาเรียบไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยต่อ “พอฟูเหรินของเจ้าเมืองเห็นมารดาข้า
ก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ นางเป็นคนอารมณ์ร้าย นอกจากไม่ให้อาหาร
มารดาข้าแม้แต่หน่อยแล้ว ยังกระหน่ำตี ตะเปิดนางออกจากจวน”

“แล้วหนานกงเหยียนเล่า”

“ไม่รู้” โมหรานกล่าว “มารดาข้าไม่ได้เอ่ยถึงเขา”

อาจเพราะเคยถูกห้ามไว้ หรืออาจเพียงแค่นอยู้ข้างๆ อยากช่วย
แต่ก็ช่วยไม่ได้...

โมหรานไม่รู้ว่วันนั้นเกิดอะไรขึ้น รู้เพียงว่าตอนที่มารดากลับมา ทั้งร่าง
มีแต่บาดแผล นางซดตัวอยู่ในห้องเก็บฟืนพลางกอดเขาไว้เงิบๆ ต่อมา
ก็เริ่มกระอักเลือด หันไปบ้วนเลือดและน้ำย่อยที่ขย้อออกมาทิ้ง ในห้อง
คละคลุ้งไปด้วยกลิ่นคาวและเหม็นเปรี้ยว

วันที่สามสิบสี่

ตัวน้อหานใกล้จะไม่ไหวแล้ว แทบจะพูดไม่ได้ แต่ก็ไม่ยอมหลัง
น้ำตา

คืนนั้น นางรู้สึกตัวตื่นขึ้นมา พอจะมีเรียวแรงขึ้นบ้าง หันไปเห็น
โมหรานนอนขดอยู่ข้างกาย พยายามใช้ร่างผอมแห้งแคระแกร็นให้ความ
อบอุ่นแกนาง นางเอ่ยกับเขาเสียงเบาอย่างอ่อนโยนยิ่งนัก “หรานเออร์น้อย
ต้องมีวิธี กลับเซียงถานเถอะ”

“ท่านแม่...”

“กลับเซียงถาน ไปหาพี่สวิน ไปตออบแทนบุญคุณ” ตัวน้อหาน
ลูบเส้นผมของบุตรชาย “กลับไปตออบแทนบุญคุณที่เซียงถาน อย่าอยู่
แก้แค้นที่หลินอี่... เชื้อฟังแม่ จำไว้ให้ดี... ตอนแรกที่แม่มาหลินอี่ แม่ติดเงิน

เขาตัดใจกินไม่ลง ค่อยๆ ประคองไว้ ในมืออย่างระมัดระวัง อยาก
กลับบ้านให้เร็วขึ้นสักหน่อย เพื่อนำไปมอบให้มารดาที่กำลังป่วยหนัก

ของดีทุกอย่างใจก็ใส่เนื้อ หากท่านแม่ได้กิน ร่างกายจะต้องฟื้นฟูแน่?

เขาอยากเร่งเอาใจรักขามนี้ไปช่วยชีวิตมารดาใจจะขาด แต่เขาไม่กล้า
รีบวิ่งกลับบ้าน ขามใจกินนี่บิ่นรำ ขอบขามยังกะเกาะเป็นรอยแหงนใหญ่
หากวิ่งเร็วเกินไป กระฉอกออกมาคงน่าเสียดาย

เขาจึงกลับไปไปยังห้องเก็บฝุ่นด้วยความดีอกดีใจและร้อนใจเช่นนี้

“ท่านแม่...!”

เขาประคองขามบิ่นไว้ในมือทั้งสอง ใช้ศีรษะสกปรกมอมแมมดัน
ประตูไม้ผู้พังเข้าไปราวกับลูกสุนัข ใบหน้าระบายยิ้ม เปี่ยมไปด้วยความหวัง
ต่อวันข้างหน้า

ดีเหลือเกิน มีใจกินเนื้อแล้ว อีกไม่นานท่านแม่ก็จะดีขึ้น ในที่สุด
บุปผยามาวสันต์ก็บ้านเสียที่ เราจะได้กลับเสียดานด้วยกัน ที่นั่นสงบสุข
จะไม่ต้องท่องหิวอีก ยังมีพี่สาวแซ่สวินด้วย ในที่สุดเราก็ไม่ต้องเร่ร่อน
ขอทานประทังชีวิตแล้ว

ดีเหลือเกิน เราจะได้กลับบ้านด้วยกัน

เสียงดังแอ็ด

ประตูเปิดออก

...

“นางนอนอยู่ข้างใน” ในคำหนักตานชิน โหม่หรานเอ่ยอย่างสงบนิ่ง เรียบเฉย
คนอื่นๆ ต่างประหลาดใจในความเย็นชาของเขา บ้างก็รู้สึกสะท้าน
กับความเลือดเย็นของเขา

คนผู้นี้เอ่ยถึงการตายของมารดา กลับสงบเยือกเย็น ไม่มีความ
อบอุ่นแม้แต่น้อย ทั้งไม่มีท่าทีหวั่นไหว ถึงขั้นไม่มีน้ำตา

แต่ไม่มีผู้ใดคิดเลยว่า ต้องคิดถึงคะนึ่งหา ต้องเจ็บปวดแทบขาดใจ
กี่ปีกว่า จะลบเลือนรอยแผลนั้นได้ จนได้สีหน้าที่นิ่งสนิทดูบ่อน้ำโบราณ
ไร้คลื่นเช่นนี้

